

קראנו בהפטרות טוכות: (זכירה "ד", ב'): "וְאֶסְפְּתִי אֶת־כָּל־הַגּוֹלִים אֶל־יְרוּשָׁלַם לְמַלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנִשְׁסוּ הַבְּתִיִם וְהַנְּשִׁיִם תִּשְׁגַּלְנָה תִּשְׁכַּבְנָה וְיֵצֵא חֲצֵי הָעִיר בְּגוֹלָה וְיֵתֵר הָעָם לֹא יִפְרֹת מִן־הָעִיר".

במדרש מובא כי גלות זו היא לקיחה בשבי, וז"ל המדרש (שוחר טוב פרק ק"ח): "המתחרת זה העיר ירושלים, שנאמר ונלכדה העיר. ונשסו הבתים, זה הביזה, והנשים תשכבנה, אלו העריות, ויצא חצי העיר בגולה, זו השביה, והקב"ה יוצא ונלחם עמהם" ע"כ.

הרד"ק מפרט יותר ואומר וז"ל: "ויצא חצי העיר בגולה - ר"ל שיגלו מן העיר כשבויים אל אהליהם שהם חוץ לעיר, עד כאן יניחם האל יתברך ביד אויביהם לצרף אותם ומלט כל הכתוב בספר ויקבל הצרה בלב טוב ויתר העם לא יכרת מן העיר כי לא יתנם האל יתברך עוד ביד אויביהם ויתגברו ישראל על האויבים בעזרת האל" עכ"ל.

לא נותר לנו אלא להתאזר באמונה ובביטחון, ולצפות לראות במהרה את הבטחת הקב"ה, כי ילחם את מלחמתינו, וכמו שמובא שם ביחזקאל: וּבִקְנָאֲתִי בְּאֶשְׁעֵבְרִיתִי דְּבִרְתִי אִם־לֹא בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה רַעַשׁ גָּדוֹל עַל אֲדַמַת יִשְׂרָאֵל: וְרַעַשׁוּ מִפְּנֵי דְגֵי הַיָּם וְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְחִית הַשָּׂדֶה וְכָל־הָרֶמֶשׂ הַרְמֵשׁ עַל־הָאָדָמָה וְכָל־הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה וְנִהְרָסוּ הַהָרִים וְנִפְּלוּ הַמְּדֻרְגוֹת וְכָל־חֹמָה לְאַרְץ תִּפּוֹל: וְקָרָאתִי עָלָיו לְכָל־הָרִי חֶרֶב נָאִם אֲדַבְּרֵי אֱלוֹהִים, חֶרֶב אִישׁ בְּאֶחָיו תִּהְיֶה:

ומסביר המלבי"ם שכתב כי רעש זה יהא רעש תותחי המלחמה, וז"ל: "וא שרא ע"ד המליצה על גודל המלחמה והשמעת קול כלי תותח וכלי הנשק שיהיו באחרית הימים, המרחיבים הרים ומהרסים חומות בצורות בקול רעש גדול ואדיר מאד, ול"ז הצטייר במחזה הנביא ברעש והמולה גדולה" עכ"ל.

אומר הנביא יחזקאל בפרק ל"ט: וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא אֶתֶן לְגוֹג מְקוֹם שָׁם קָבַר בְּיִשְׂרָאֵל גֵּי הָעֵבְרִים קְדַמַת הַיָּם וְחִסְמַת הָיָה אֶת הָעֵבְרִים וְקָבְרוּ שָׁם אֶת גּוֹג וְאֶת כָּל הַמוֹנֵי וְקָרָאוּ יָמֵי הַמוֹן גּוֹג, וְקָבְרוּם בְּיַת יִשְׂרָאֵל לְמַעַן טַהַר אֶת הָאָרֶץ שֶׁבָעָה חֲדָשִׁים".

כלומר, ביום ההוא יביאו הרוגי המלחמה גוג לקבורה בעמק, בזכות יפת אביהם שכיסה ערות נח אביו. ויתעסקו בקבורתם במשך שבעה חדשים, ויתפרסם בכל העולם שבהם וחסדם של ישראל, שהם רחמנים שמקברים את אויביהם אע"פ שבאו להורגם. וימנו אנשים שבמשך שבעה חדשים יעברו בכל הארץ, ויקברו את כל החללים שנותרו פזורים על פני הארץ, כדי שהעולי רגלים לא יטמאו בדרכם לירושלים.

ולאחר מכן ימשיכו לחפש במקומות המסתורים, וכל מקום טומאה יציינו עד שיפנוהו, ואז יסיימו לטהר את כל הארץ. ויתפרסם בעולם שם ה' בריבוי ההרוגים ובנקמתם בגוים, ובהשגחתו הפרטית על ישראל לשמדם מכל פגע.

וביאר בטעמא דקרא להג"ח קניבסקי - יחזקאל ל"ט, שהטעם שיטהרו את הארץ דוקא במשך שבעה חדשים, לפי שמלחמת גוג ומוגוג תהיה בסוכות, ולכן יהיו מוכרחים לטהר הארץ מהמתים עכ"פ עד שבעה חדשים, כדי שיוכלו ב"ד אייר לטהר את הארץ, ויעלו לירושלים להקריב עכ"פ פסח שני בטהרה - שבעה חדשים לאחר חג הסוכות.

אולם עתה אחר שראינו את המאורעות של השנה, הרי לנו הסבר פשוט, השנה משיח יבוא והרי השנה היא שנה מעוברת, החשבון של שבעה חדשים הוא מדויק מאד, שייסימו לטהר את הארץ ממש סמוך לפסח - שבעה חדשים לאחר מלחמת גוג, כדי שיוכלו לעלות בטהרה ולהקריב פסח ראשון בטהרה.

ריבוי לימוד התורה:

הירושלמי במסכת תענית פרק ד' מספר על גבורתו המופלאה של בן כוזיבא (בר כוכבא), עד שרבי עקיבא נטה לחשוב שהוא משיח ודרש עליו הפסוק "דרך כוכב מיעקב".

ומספר הירושלמי: שלוש שנים ומחצה צר אדריינוס קיסר על ביתר ולא יכל לה. כי רבי אלעזר המודעי היה יושב בשק ואפר ומתפלל בכל יום: "רבון העולמים אל תשב בדין היום..." וכח תורתו ותפילתו הגנה על העיר.

ביקש אדריינוס לעזוב כי ראה שאינו מצליח לנצחם, ניגש כותי אחד (שכנראה ידע את סוד ההגנה של העיר) אל אדריינוס ואמר לו: אל תתייאש, אני אסדר לך את הניצחון.

מה עשה? הוא נכנס לעיר בסתר (דרך ביב של שופכין) ניגש לרבי אלעזר המודעי שהיה עסוק בתפילתו ועשה עצמו כלוחש דבר-מה באוזנו. אנשים שראו זאת הביאוהו מיד לבר כוזיבא ואמרו לו: זה הכותי לחש משהו באוזני דודך (רבי אלעזר היה דודו של בן כוזיבא), שאל אותו בן כוזיבא מה אמרת לו ומה אמר לך?

שיקר הכותי וסיפר שרבי אלעזר אמר לו שרוצה למסור את העיר לאדריינוס. הלך בר כוזיבא ושאל את רבי אלעזר המודעי: מה אמר לך הכותי? השיב לו: לא אמר לי כלום. כעס בר כוזיבא ובעט ברבי אלעזר והרגו.

מיד יצאה בת קול ואמרה: הרגת את רבי אלעזר המודעי זרוען של ישראל ועין ימינם (שהיה מעמידן בתפלתו ובאור תורתו) לפיכך זרועו של אותו האיש תיבש ועין ימנו תכה. מיד נלכדה ביתר ונהרג בן כוזיבא!

הביאו את ראשו לאדריינוס. שאל אדריינוס: מי הרגו? וראו נחש כרוך על צווארו. אמר אדריינוס: אילולא שאלוקיו הרגו מי יכול לו, וקרא עליו את הפסוק (דברים לב) "אם לא כי צורם מכרם וה' הסגירם".

הנה כי כן, זו היתה טעותו הטראגית של בר כוזיבא שבטח בכוחו הגדול ובכח חייליו הנועזים, והתעלם כליל מהכח האמיתי שהגן על העיר - כח תורתו ותפילתו של רבי אלעזר המודעי, וכשהרסו במו ידיו את הכח הזה, הביאו על עצמו ועל ביתר את החורבן הנורא.

עוד מסופר, שבשנת תשכ"ז, לפני שפרצה מלחמת ששת הימים, כשהישוב בארץ היה שרוי בצרה גדולה, בפחד ובאימה ממה שעתידי לקרות, בחר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל עשרה אברכים מצטיינים, מחכמי שיבת פורת יוסף, שיהיו יושבי עיוסקים בתורה ללא הפוגה ביום ובלילה עד שיעברו ימי החרום, מבלי שיתעניינו כלל בשום דבר חיצוני אפילו לא בחדשות היום.

הרב צדקה הסביר את מעשהו בנימוק הבא: "הרי אפילו בסדום הרשעה, אם היו בה עשרה צדיקים, היה הקב"ה נושא פנים בגללם לכל הדור! כל שכן אצלנו, אם נושיב עשרה צדיקים לעסוק בתורה באופן רצוף ומבלי להסיח דעת מכל הסובב אותם בימי חרדה ומתח כאלו - זכותם יכולה להגן על כל הדור.

אומרת המשנה (פאה פ"א מ"א): "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא: כיבוד אב ואם וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו, ותלמוד תורה כנגד כלם".

כאשר המשנה מונה את אותם דברים נשגבים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, היא מונה מצוות כמו: כיבוד אב ואם, גמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו, משום שיש בהם הטבה עצומה לזולת, הן לפרט והן לכלל, אולם המשנה חותמת ומציינת גם את הדבר העולה על כולם בהטבתו והוא "תלמוד תורה כנגד כולם", ללמדנו: שתלמד תורה, אין היא רק מצוה נשגבה בין אדם למקום, אלא יש בה גם הטבה עצומה בין אדם לחבירו כי משפיע שפע של הגנה ושמירה על כלל ישראל.

הגמרא במוכת (י) מביאה: "אמר רבי יהושע בן לוי, מאי דכתיב: (תהלים ככב, ב) עַמְדוֹת הַיָּם יִרְגְּלוּ בְּשַׁעְרֵי יְרוּשָׁלַם? מי גרם לרגלנו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים שהיו עיוסקים בתורה".

כעין זה אמרו במסכת סנהדרין (טו): "אמר רבי אבא בר כהנא: אילמלא דוד לא עשה יואב מלחמה, ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה. דכתיב (שמואל ב ח, טו-טז) וַיְהִי דָוִד עֹשֶׂה מִשְׁפָּט וַיִּצְדָּקָה לְכָל עַמּוֹ. וַיּוֹאֵב בֶּן צְרוּיָה עַל הַצָּבָא.

מה טעם דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו - משום דיואב על הצבא. ומה טעם יואב על הצבא - משום דדוד עשה משפט וצדקה לכל עמו".

אם כן מחובתנו לומדי התורה להרבות מאד בלימוד התורה בימים קשים אלו, בלימוד רצוף שבתענית דיבור, כל אחד ואחד כפי יכולתו, למען חיילינו המסכנים את חייהם עבורנו, למען תושבי הדרום הנמצאים במצב מתמיד של סכנה. וכן ודאי שעל ידי זה נעורר רחמי שמים שהקב"ה ילחם עבורנו ויושיענו.

תשובה:

הגמרא במסכת יומא (פז): מספרת, רב, הוה ליה מילתא בהדי מילתא טבא, אַזְל תְּרִיסַר יְרַחֵי שְׁתָּא. לֹא אָתָא לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה, כִּי מָטָא מַעְלֵי וַיִּמָּא דְכַפּוּרִי, וְלֹא אָתָא, אָמַר רַב, אִיזִיל אָנָּא לְפִיִּסְיָה. פֻּגַע בֵּיהּ רַב הוֹנָא, אָמַר לֵיהּ, הִיכָא קָאָזִיל מָר? אָמַר לֵיהּ, לְפִיִּסְיָ לְפִלְגָנָא. אָמַר, אִיזִיל אָבָא לְמִיקְטֵל גְּבָרָא! אַזְל קָרָא אָבָא. אָמַר לֵיהּ, [אָבָא אַתָּה]? זִיל, לִית לִי מִלְתָּא בְּהַדָּךְ. הוּוּ קָא פְּלִיג רִישָׁא, אִישְׁתַּמֵּיט (נרגא) [גְּרָמָא], מְחִינָה אַרְיִשָׁה, וְקָטְלָהּ:

והסביר רבי איצלה בלזר: כל זמן שרב לא הטריח את עצמו אליו ולא השפיל את כבודו בחיזור אחריו, עוד ניתן היה לסבול את התנהגותו של הטבח ולגלות כלפיו יחס סלחני, אך כאשר רב המציא את עצמו אליו, היה על הטבח לנצל את המזדמנות, הוא היה צריך לקפוץ על המציאה ולבקש סליחה, ומאחר שלא עשה כן, חמור הדבר פי כמה משהיה עד כה, ולכן נגזר דינו למות.

על פי זה מסביר השפת אמת את דברי הכתוב שנאמר אצל דור הפלגה "וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל", ולכאורה קשה, מהיכן ירד ה' ולאן, הרי "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך"?

אלא שורש הסיבה שבאו לידי כפירה היה מחמת גודל תאוותם, מה עשה הקב"ה ירד אליהם, היינו המציא את עצמו אליהם, הוריד רוח של קדושה לעולם, אולי בכל זאת יתעוררו לשוב בתשובה, וכשבכל זאת לא שבו בתשובה הקב"ה הענישים.

אף אנוחנו בימים אלו, בורא עולם ירד לשפוט את הארץ, גזירות קשות עברו עלינו בשבוע שעבר, מי שעכשיו עדיין נשאר במעשיו הרעים ולא עושה תשובה - מסתכן.

פעם הרה"ק רבי שלום מפּרובישט ז"ע דיבר עם אנשים בענייני מוסר ויראת שמים, אותה עת נכנס בנו הקטן הלוא הוא הרה"ק רבי ישראל מרוזין ז"ע. שאל אותו אביו: נו ישראל מה דעתך? ענה לו הילד במשל: כאשר השען מבריש מנגנון של שעון יקר, הוא משתמש במברשת דקה ועדינה עד מאוד. כאשר בעלת הבית מנקה את הרהיטים מאבק היא משתמשת במברשת של נוצות, אבל כשמנקים את

היצפה כבר צריך מטאטא, ואילו שמנקים זיר צריך כבר מגרפה של ברזל, כך צריך להטעים את המוסר לאדם כפי רמת הלכלוך שנמצאת בלבו.

לפני ביצוע העונש קיבלו אנשי דור המבול אזהרה לחדול ממעשיהם על ידי עונש אחר. חז"ל דרשו על הפסוק (בראשית ו' ד) "הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן", בדור של אנוש עלה האוקיינוס והציף שליש עולם ורק הנפילים שהיו ענקים שרדו, ודור המבול היו צריכים ללמוד מזה לשור בתשובה ובכל אופן לא שבו בתשובה עד שקיבלו את העונש הגדול בצורת מבול.

ומדוע לא חזרו בתשובה? כי הם לא ייחסו את השיטפון לעונש מה', אלא הם טענו שמדובר כנראה ב"צונאמי", באסון טבעי שיכול לקרות ללא קשר להנהגת הבורא. הם העדיפו להתעלם מהאמת, לתרץ זאת בצורה מדעית ולהמשיך בהתנהגותם עד שקיבלו את עונש המבול.

חובה מוטלת עלינו להתעורר מגודל הגזירה שבאה על העולם, לשנות את מעשינו הרעים להרבות בלימוד תורה ובקיום המצוות, שלא נצטרך לקבל עונשים קשים מאלה.

אמונה:

פעם נפל שעונו של הגאון ר' אברהם גניחובסקי זצ"ל ועמד מלכת. הרב מסר את שעונו לתיקון, אך השען רק החליף סוללה והשעון חזר לחיים.

שאל הרב בפליאה: איך בדיוק כשהשעון נפל גמרה הסוללה. השיב השען: הסוללה הייתה חלשה, וכשהסוללה חלשה כל נפילה גורמת לה להיגמר.

שמע זאת הרב ואמר: כשאדם מחזק בתוכו את הסוללה של האמונה, הוא אינו נשבר מכל נפילה. אך כשהסוללה חלשה והאמונה מתנוודדת, אזי כל נפילה גורמת להתרסקות ושבירה.

לכן הנסיגנות החלו דוקא אחר שהיינו בסוכה הקדושה הנקראת "צילא דמהימנותא" ואחנו בארבעת המינים. אחר שבמשך שבוע ימים חיזקנו את עצמנו באמונה ובביטחון בה', עתה יכול בורא עולם לתת לנו נסיגנות קשים באמונה, כי בטוח הוא שמאריך להחזיק בו חזק ולא נפיל.

כמו שמסופר על הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן ז"ע שבמקום מגוריו המקוה היה מאחורי הר גדול. בימות החורף, כשהדרך היתה חלקלקה בגלל השלגים, היו מוכרחים ללכת מסביב להר, שכן הייתה סכנה ללכת במעלה ההר שלא להחליק ולפול. ואילו הרה"ק רבי מאיר היה הולך תמיד דרך מעלה ההר ואף פעם לא החליק.

פעם אחת הדרך הייתה חלקלקה מאוד, והרה"ק רבי מאיר הלך לבית הטבילה כדרכו בקודש בדרך הרגילה שבמעלה ההר. באותו זמן הגיעו כמה אורחים אברכים עשירים, 'משכילים' קצת, שלא החזיקו במופתים. כשראו שהרה"ק רבי מאיר הולך אל ההר בביטחה כאילו אין שום סכנה בהליכה זו, רצו להראות שגם הם יכולים ללכת בדרך החלקלקה. אולם משרק התחילו ללכת כמה צעדים, מעדו ונפלו, עד שהיה צורך לקרוא לרופא.

ניגשו ושאלו את הרה"ק רבי מאיר: "אף אחד אינו יכול ללכת בדרך החלקלקה שבמעלה ההר לבית הטבילה, ואם הולכים – מועדים ונופלים, ואילו הרבי הולך תמיד באותה דרך?" ענה להם הצדיק: "כשקשורים למעלה לא נופלים למטה. מאיר'ל קשור למעלה ולכן הוא יכול ללכת במעלה ובמורד אפילו אם ההר חלקלק."

ישועה:

במהלך יסוריו טען איוב: שמא טעות יש כאן והוא אינו ראוי לייסורים שנחתו עליו? וטען: "ריבונו של עולם, שמא רוח סערה עברה לפניך ונתחלף לך בין איוב לאויב!?"

הגמרא (בבא בתרא טז:): מביאה תשובות לטענתו של איוב, הממחישות את הנהגתו המופלאה של הקב"ה בכל ברואיו לכל פרטיהם: "חולל איילות תשמור" (איוב ל"ט, א') - אילה זו רחמה צר, בשעה שכורעת ללדת אני מזמין לה דרקון שמכישה בבית הרחם ומתרפה ויולדת. ואלמלי מקדים רגע אחד או מאחר רגע אחד, מיד מתה. בין רגע לרגע לא נתחלף לי, בין איוב לאויב נתחלף לי".

אמר הקב"ה לאיוב: "הֲיָדַעְתָּ עַת ללדת יעלי סלע; חולל איילות תשמור" - האם אתה יכול לחוות מראש את שעת לדתה של האיילה? רחם האיילה צר מדי אפשרות מעבר הולד, ולכן בשעה שהיא כורעת ללדת אני מזמין נחש שמכיש אותה בבית הרחם ומרפה את שריריה וכך היא יולדת בשלום. אולם אילו היה הנחש מקדים רגע אחד, או מאחר ברגע אחד - הייתה מתה אם הארס, לפי שרק ברגע הלידה מתפשט בגופה נוגדן לאותו ארס. אם המחתי כה פרטנית, היעלה על דעתך שהחלפתי אותיות איוב באותיות אויב!?"

מתברר שהאיל המוזכר בחז"ל טבעו הוא לצוד נחשים. חז"ל אומרים, שבית שיש בו נחשים מביאים לתוכו קרן של איל ומכניסים בתוכו עשן המתפזר בחלל הבית, ומיד הנחשים בורחים רק בהריחם את ריח האיל!

רבי אלימלך בידרמן שליט"א סיפר כי קיבל מכתב מאת אחד מגדולי הדור שהסביר בו בטוב טעם מדוע דווקא הנחש מציל את האיילה: כאמור, האיוב המר ביותר של הנחש הוא האיל. כאשר האיילה כורעת ללדת מזהה הנחש הזדמנות חד פעמית לנקום באויב המר שלו. אין הוא מכיש אותה מתוך טוב לב או מחמת מידות טובות, אלא הוא מנצל את ההזדמנות להיפרע ממנה. מכיש הנחש את האיילה וממשיך בחזיתו, בטוח שהרגה.

אבל 'יושב בשמים ישחק', והוא מראה לכל עד כמה מעשה נקמה זה אינו אלא חסד גמור עם האיילה, להציל את חייה ואת חייליה...

גם האיילה באותו רגע בוודאי רואה בכל המאורע טרגדיה נוראה, כשהיא מוכשת על ידי האויב שלה כשאין היא יכולה להתגונן, אבל האמת היא שבאותו רגע ניצלו חייה.

גם אנו עברנו הכשה מאז קשה על ידי נחשים ההולכים על שניים, אולם על די זה באה "לידה", ובטוחני כי תהיה זו לידת משיח צדקנו, החודש הזה יתקיים בנו "ברחמים גדולים אקבצך".

ישנו מעשה עם הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ע שביום כ"ה תשרי יום האירצייט שלו. פעם בא להרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א חסיד מאנשי שלומו, שמלפנים היה גביר נכבד בעמיו, וסיפר לו על מצבו ומעמדו כי ברע הוא, ושנהיה יורד מנכסיו ל"ע ובעל חוב גדול. "אבל זאת נחמתי בעיני" - שח החסיד לפני הרב - "שעוד לא התפרסם הדבר בין הבריות שפשטתי את הרגל".

"לך ותקנה כרטיס לוטר", אמר לו הרה"ק מברדיטשוב, "ואתה תהיה זה שתזכה בהגרלה!".

"אני מאמין באמונה שלמה בהבטחת הרב", השיב לו החסיד, "אולם עד לתאריך הגרלה הגדולה נותרו מספר חודשים, ובנתיים אני צריך להשיא את ביתי, ואין לו הממון הדרוש לשם כך!". ה' יעזור, ענה לו הברדיטשוב, ועוד קודם להגרלה הוא ימציא לך כסף!

משכן, נפרד החסיד מרבו, קנה כרטיס לוטר, ויצא לדרכו בטוח בה' ובישועתו.

באמצע הדרך עצר החסיד ללון באיזו אכסניה שעל אם הדרך. בלילה ההוא בא לשם שר גדול מהפריצים, ונשאר שם ללינת הלילה, וישן ויחלום כי יש כאן בחדר סמוך יהודי שיש לו כרטיס לוטר שטוב מזלו, לכן, כך חלם, יראה להחליף איתו, שיתן לו הכרטיס שלו שיש אצלו ותמורתו, יתן לו היהודי את כרטיסו, שכן הכרטיס של היהודי טוב מזלו ושלו איננו שווה מאומה. וייקץ והנה חלום, וישן ויחלום שנית אותו הדבר.

כיוון שכן, עמד ממשכבו ותיפעם רוחו, וציוה למשרתו שיחקור אם יש שם בבית האכסניה עוד אורחים, ובאם ימצא יהודי יקרא אותו אליו. הלך המשרת ובדק, והנה באמת מצא יהודי - את מיודענו - נטלו והביאו אל השר.

השר חקר ודרש אותו ונודע לו שאכן, יש באמתחתו כרטיס לוטר!

"גם לי יש תחת ידי כרטיס כזה", אמר לו השר, "בוא ונחליף זה עם זה, ואתן לך עבור ההחלפה סך של כמה זהובי כסף".

החסיד, שהיה בטוח בהבטחת רבו שכרטיסו עומד להיות הזוכה, לא הסכים בשום אופן לחליפין, ואף כשרצה השר לתת לו סך עצום של אלף זהובים, לא היה מוכן להתחלף עמו.

אולם השר, שאף הוא היה בטוח בחלומו שהכרטיס של היהודי הוא שהולך לעלות בגורל, ציוה למשרתו בחמתו שייקח בחזקה את הכרטיס, והמשרת כן עשה ואין מידו מציל. ובכל זאת, אמר השר, איני רוצה לגזול אותך, ואני נתן לך האלף זהובים וגם את הכרטיס שלי, והוכרח החסיד לקבל בעל כרחו, ואמר 'גם זו לטובה', ונסע לביתו ועשה את החתונה לבתו בהרחבה ובהודאה לה' על העבר ובבקשה על העתיד.

לא ארכו הימים ובהגרת הלוטר זכה הכרטיס שנתן לו השר בעל כורחו בסך של אלפי זהובים!

מיד קם החסיד ונסע לרבו הק' מברדיטשוב ז"ע. כאשר בא אל הקודש פנימה פתח הרה"ק מברדיטשוב ואמר: דע. הנה ראיתי כי המזל שלך מושפל עד עפר, לכן הוכרתי לשלוח את 'בעל החלומות' שידבר על לב הפריץ שיחליף איתך את כרטיסו, כי ראיתי שהכרטיס שלו ירוויח ולא שלך, והאלף זהובים שהוסיף לך, משום שאמרת שצריך אתה להשיא את בתך. לכן מתחילה היתה לך ישועה קטנה, ואחר כך ישועה גדולה.

אף אנו בטוחים כי הכשת הנחש שהיתה בשבת שעברה מביאה את לידת משיח, אבל עד הלידה הגדולה יהיו עוד "לידות קטנות" של ישועות לכלל ישראל.

משיח:

הזוה"ק (פרשת שלח דף קסה). אומר וז"ל (תרגום): דוד המלך זית רענן נקרא לפני הקב"ה, דכתיב (תהילים נ"ב, י') "ואני כזית רענן בבית וגו". עלה זית, זה מלך המשיח בנו של דוד, וזהו שרמזה יונה זו בימי נח, דכתיב "והנה עלה זית טרף בפיה".

ובספר זהר חי על הזוה"ק שם הביא רמז בזה: "טרף בפיה" בגימטריא "דוד בן ישי". ולכאורה מה השייכות בין היונה לבין ביאת המשיח?

אלא אומר המדרש בשיר השירים רבה (א, טו) עה"פ "עינייך יוניים", מה יונה זו פושטת צוארה לשחיטה. כך ישראל. שנאמר: (תהילים מ"ד) כי עליך הורגנו כל היום.

ובזה אנחנו מכניעים את ישמעאל, אשר כל כוחו בארץ ישראל הוא מחמת מצות מילה, שהוא הקריב אבר אחד לכבודו יתברך. אולם עם ישראל מוכן להקריב את כל גופו לשחיטה עבור כבודו יתברך.

לכן על ידי היונה מעוררים את זכותם של כלל ישראל שמסרו את נפשם על קידוש ה' בכל הדורות, ועל ידי זה נזכה במהרה לביאת המשיח.